

Het interview

Een verhaal van Christian Deterink

Het hart klopte haar in de keel toen Gwen die ochtend de lobby van het Marquee Hotel in hartje Londen binnenstapte. Ze voelde zich nerveus maar tegelijkertijd ook heel opgetogen en zelfs trots. Tenslotte had niet iedere sterveling het voorrecht hem te mogen interviewen. Ze kon niet wachten hem te zien en hoopte alleen maar dat ze niet flauw zou vallen of geen woord meer zou kunnen uitbrengen in het gezelschap van hem. In een korte beweging streek ze haar enigszins klamme handen af aan haar broek en liep kordaat naar de balie.

"De kamer van Joey Giacetti alstublieft". Ze sprak de naam met een bijna godsdienstige devotie uit: Joey Giacetti. In eerste instantie natuurlijk de zanger en frontman van verreweg de meest populaire rockgroep van het ogenblik, Mazarine. Maar hiernaast zoveel meer: de belangrijkste vertegenwoordiger van groundcore, de nieuwe stroming rock-muziek bijvoorbeeld. Maar vooral: hèt boegbeeld en grote voorbeeld van de jonge generatie.

"Kamer 414", meldde de receptioniste afgemeten, haar ogen geen moment loslatend van het beeldscherm van haar computer.

"Dank u", zei ze monter en ze beende naar de liften.

De wereld leek te bestaan uit dansende rode vormen, scherp licht en een vreselijk schrapend dreunend geluid. Hij probeerde het te verdrukken, maar slaagde er niet in. En, God, die koppijn! Dit was normale hoofdpijn meer, het leek alsof met een enorme bankschroef zijn schedel ineens werd gedrukt... Het tergende lawaai begon vastere vormen aan te nemen en hij begreep uiteindelijk dat hij werd geroepen: "... Joey ... Joey, verdomd nog aan toe, opstaan."

Hij opende zijn ogen tot spleetjes en zag juist genoeg om die misselijke kop van die vetklep Ruddins, zijn roadmanager, te kunnen herkennen. Hij probeerde iets te zeggen, maar kon slechts vaag gemurmel voortbrengen.

"Joey, je eerste interview begint over tien minuten, je moet opstaan!"

Toen pas begon hij het te snappen en heel voorzichtig kwamen de herinneringen terug van de nacht, toen hij na het concert was begonnen met zuipen. Nou ja, als het maar bij drank alleen gebleven was. Lieve hemel, wat waren ze bezig geweest...

"Godverdomme", gromde hij vanuit de grond van zijn hart.

"Goedemorgen", groette de man die de deur opendeed vriendelijk, "u zult mevrouw Jansen wel zijn?" Hij sprak het uit als "Jensen", hetgeen zijn Amerikaanse afkomst verried.

"Gwen Jansen", glimlachte ze, haar achternaam duidelijk articulerend. Ze stapte de kamer binnen en drukte hem de hand.

"Ruddins", zei hij. Ze bestudeerde hem beter. Het was een aantrekkelijke, gezondogende man, die hoogstens iets te gezet was. Ze vond hem een sympathieke uitstraling hebben.

"Welkom in de Presidential Suite", zei hij en maakte een weids gebaar met zijn armen. Ze keek met gulzige ogen rond. Dat dit de beste kamer van het hotel was, leek haar evident. De ruimte was rijkelijk ingericht met dikke tapijten en veel goud. En dan was dit nog maar de voorkamer. Kamer 414 bestond natuurlijk feitelijk uit veel meer vertrekken.

"De heer Giacetti is enigszins verlaat, als u hier even wilt wachten?" Ruddins wees naar een zithoek bestaande uit twee kolossale banken die er bijzonder comfortabel uitzagen.

"Geen probleem hoor". Ze was eigenlijk wel blij dat ze even kon zitten om de eerste indrukken kon verwerken en tot rust te komen.

Joey Giacetti, mondiaal rock-icoon, hing gebogen over de wasbak en gaf herhaaldelijk, maar krachteloos over. Hij produceerde weinig meer dan wat groenbruinig slijm, niet zo gek als je bedacht dat het afgelopen etmaal zijn voeding had bestaan uit niets meer dan sterke drank en dito drugs. Hij had het gevoel dat hij ter plaatse in stukjes uit elkaar kon vallen en tot stof vergaan.

Even zuur als de restjes maaginhoud in zijn mond waren zijn wild rondtollende gedachten. Die kwamen uiteindelijk maar op twee dingen neer: Eén: hij was een waardeloze zak en twee: zijn leven was één grote fake. Het besef was even genadeloos en scherp als deze vervloekte ochtend. En even waar.

Hij had het natuurlijk al tijden geweten. En hoezeer hij ook had geprobeerd het besef te smoren in drank en drugs, het had geen zin. Uiteindelijk kwam er altijd weer een miserabele ochtend als deze, waarin de waarheid als een voorhamer in je gezicht werd geslagen.

Hij probeerde te denken aan de vervoering van de vorige avond, die enorme mensenmassa die hem had toegejuicht. Het hielp niet. Hij was een waardeloze klootzak, dat was de enige waarheid.

Er klonk geklop op de deur, "Joey, schiet je op?"

Die hufter van een Ruddins weer. Hij wilde hem toeschreeuwen dan hij zijn rotkop moest houden, maar hij had eenvoudigweg de kracht niet. "Ik kom", rochelde hij dan ook moeizaam. En na die woorden sleepte hij zich naar de douche-cabine, wetend dat ook een hete douche geen soelaas zou bieden. Dat zou op dit moment alleen een goede snuif coke. Of twee...

Gwen zat strak rechtop op één van de banken, met de benen stijf bij elkaar en voelde zich een toeschouwer. Rondom haar was het een drukte van belang. Een tv-crew die na haar was ingeroosterd installeerde alvast de belichting. Crewleden van de band

overlegden druk met elkaar en liepen heen en weer met mobiele telefoons aan hun oor. Een visagiste zat klaar om de grote ster een behandeling te geven.

Mensen van de platenmaatschappij, gekleed in strakke pakken, praatten met een man die ze meende te herkennen als de band-manager.

Nog steeds waren de opwinding en nervositeit niet gezakt. Het voelde alsof ze zich in het hof van de koning bevond, waar zijn nijvere vazallen vol ongeduld wachtten op zijn terugkeer.

Uiteindelijk kwam Ruddins op haar toegelopen.

"Nog tien minuten, mevrouw Jènsen, tien minuten." Alhoewel het reeds de derde keer was dat hij dat had gezegd en haar afspraak van al meer dan een uur geleden stamde, knikte ze blij. Want uiteindelijk zou ze hem zien, dat wist ze zeker.

Zo ver mogelijk onderuitgezakt in een luie stoel gooide Joey nog maar eens drie aspirines in zijn mond, terwijl hij zich probeerde te concentreren op wat Rudski, de man die voor hem stond, tegen hem zei.

"Je kunt niet zomaar alles afzeggen, Joey, dat gaat eenvoudigweg niet. Dat is het bestaan van een muzikant. Er zijn nu eenmaal verplichtingen..." Joey zette het lege glas water naast zich neer en probeerde om niet boos te worden. Rudski was een klootzak en van een heel andere grootte van orde dan die lul van een Ruddins. Dit was de bandmanager van de platenmaatschappij, die misselijke geldscheppers. De zalvende toon waarop hij tegen hem had gesproken, als van een goede vriend die het beste met hem voor heeft, werkte voor hem als een rode lap op een stier. En dan dat woord, "verplichtingen". Godverdomme!

"...bij een tour houden nu eenmaal interviews en foto-sessies, Joey. En je moet niet vergeten dat we vanmiddag al weer vroeg naar het vliegveld moeten. We horen al ..." God, hield die vent nooit op met praten? Joey masseerde zijn slapen en probeerde zijn aandacht op belangrijker dingen te richten. Zoals op de vraag hoe hij in godsnaam in deze shit verzeild was geraakt...

"... wat vind je daarvan?" Joey merkte dat Rudski indringend en vragend naar hem keek. Blijkbaar was zijn woordenstroom gestopt en verwachtte hij nu een antwoord.

"Fuck you", gromde Joey.

Nog steeds stijf rechtop zittend op de bank repeteerde Gwen nog maar eens de vragen die ze zou stellen. Ze fantaseerde er zelfs al bij wat Joey zou antwoorden.

Joey's songteksten verrieden filosofische dieptes, dus ze hoopte maar dat ze zijn woorden zou begrijpen.

Ze was zo in gedachten verzonken dat ze Ruddins pas opmerkte toen die al voor haar stond. Hij zag er een beetje opgejaagd uit. Dat had ongetwijfeld te maken met het feit dat hij zojuist een woordenwisseling had gehad met de mensen van het televisie-team.

"We hebben besloten dat je het interview met meneer Giacetti zal afnemen in zijn slaapvertrekken", deelde hij mee, "Loop maar mee."

Gwen sprong opgetogen op, trok haar kleding glad en controleerde of ze haar spullen paraat had.

Ze moest opschieten om Ruddins bij te benen, die in haastig tempo de ruimte doorkruiste. "En oh ja", zei hij half omgedraaid, "door de vertraging is je tijd verkort van een half uur tot tien minuten."

Ruddins klopte op de deur van de slaapkamer en deed hem voorzichtig open. Toen hij binnen was, wenkte hij haar.

"Rustig", zei hij.

Met een eerbied alsof het de kamer van een stervende was, stapte ze over de drempel. Het was donker binnen en Gwen kon niet meteen alles goed onderscheiden. De adem stakte in haar keel, toen ze hem zag zitten, in een hoek van de kamer, ineengedoken op de bank. God, wat zag hij er mysterieus en onbereikbaar uit, met dat sluike donkere haar dat zijn ogen versluisde.

Trillend liep ze dichterbij. Eén van de mannen die rond Giacetti stond, als darren rond de koningin, wees haar de lage stoel tegenover de bank aan. Een beetje overdonderd door de sacrale sfeer in de kamer liet ze zich voorzichtig in de stoel zakken. Ze legde haar schrijfblok en tape-recorder op de salon-tafel voor haar en richtte haar blik schuw op Joey Giacetti. God ja, hij zag er precies zo uit als ze hem zo vaak op tv had gezien. Rauw en ongeschoren, maar juist daardoor zo aantrekkelijk.

"Good afternoon", hijgde ze.

Joey Giacetti knikte haar kort toe, maar zei niets.

Een man die schuin achter Giacetti stond maakte wuivende gebaren, "Stelt u uw vragen maar..."

Gwen haalde diep adem en rangschikte haar gedachten. Een simpele vraag maar, om te beginnen.

"Hoe bevalt het u om in Europa te touren?"

Giacetti wreef over de stoppels op zijn kin. Hij veegde zijn haar opzij en keek haar met zijn donkere ogen lang aan. Die ogen! Gwen kon niet anders dan haar blik afwenden. Haar gezicht gloeide op.

"Heftig", klonk tenslotte de schorre stem van Giacetti, "Heftig, zonder meer."

"En het publiek? Die enorme gekte bij al die uitverkochte concerten?"

"Heftig. Zonder meer", zei Giacetti nauwelijks hoorbaar.

Het zoveelste interview. Iemand van een muziekblad uit Nederland. Of was het nou Denemarken? Die landen kon hij om de één of andere reden nooit uit elkaar houden. Het meisje leek hem heel jong... Zoals zo veel anderen voor haar was ze nerveus. Zo was ze vergeten haar taperecorder aan te doen, merkte hij met enig leedvermaak op. Joey probeerde zich zo weinig mogelijk te bewegen om de pijn niet erger te maken dan

die al was en gaf werktuiglijk en zo kort mogelijk antwoord. Altijd diezelfde vragen, altijd dezelfde clichés. God, wat was dit bestaan leeg...

"... afzetten tegen de maatschappij?"

Joey schrok op, hij had blijkbaar iets gemist.

"Pardon?", zei hij.

Het meisje was een moment van haar stuk gebracht. "Ik vroeg: in al je teksten blijkt een zekere rebellie tegen de huidige maatschappij. Het viel me van de teksten van sommige songs van het laatste album dat die emotie alleen nog maar heftiger worden. Lukt het jullie niet je te verzoenen met de wereld? Wil je je nog steeds afzetten tegen de maatschappij?"

Joey fronste zijn wenkbrauwen en probeerde te herinneren wat ze ook al weer had gezegd. Iets over de inhoud van zijn teksten. God, dat arme ding moest eens weten hoe hij zijn lyrics eigenlijk op papier kreeg. In de begintijd was hij er nog wel eens in geslaagd oprechte gevoelens te omschrijven, maar de laatste goede tekst was al weer van twee albums geleden. Nee, tegenwoordig kon hij alleen nog teksten verzinnen op de gouden vleugels van een goede LSD-trip. En als hij dan de dag erna zijn schrijfsels bekeek stond hij vaak versteld om de onsamenhangende bull-shit die hij had neergekalkt.

"Ik denk het", antwoordde hij zwakjes.

Het meisje knikte alsof hij een zwaar filosofisch antwoord had gegeven. Het duurde even voor ze weer opkeek, nog steeds zonder hem echt in de ogen te kijken, en vroeg: "Bij studentenprotesten in Frankrijk dit jaar werden delen van songteksten van je laatste album gescandeerd. Wat vind je van de politieke lading die je werk heeft?"

Joey probeerde zijn verbazing te verbergen. Dat had hij nooit eerder gehoord. Zou het zo zijn? De ironie! Hij had zich nooit gerealiseerd dat zijn fans de songteksten serieus namen en ontleedden. Het schokte hem omdat hij eens te meer beseftte hoe onwerkelijk zijn hele wereld geworden was. Iedereen nam hem blijkbaar nog serieus, behalve hijzelf.

Nog wel, in ieder geval. Want tegelijkertijd wist hij zeker dat het kaartenhuis spoedig in elkaar zou duikelen. De optredens werden steeds beroerder en op een gegeven moment zouden de fans inzien dat alles wat er op het podium gebeurde niets met kunst of alternatievigheid te maken had, maar met het feit dat hij en zijn bandgenoten nauwelijks op twee benen konden staan. En dan moest er toch echt binnenkort een nieuw album verschijnen. Joey zag het onder deze omstandigheden niet meer gebeuren.

Terwijl het meisje van het Nederlandse muziekblad hem met grote ogen van verwachting besmuikt zat aan te kijken, beseftte Joey opeens dat hij eigenlijk blij moest zijn dat de ondergang van zijn muzikale loopbaan nabij was. Hij kon zichzelf immers niet meer onder ogen zien; de schim van de ooit begeesterde muzikant die hij was geweest. Hij was een speelbal van de commercie geworden. Het was tijd om uit die

eindeloze carrousel van de bekende drie-eenheid sex, drugs en rock 'n roll te stappen, want hij ging eraan kapot.

Misschien zou dit interview wel de ondergang inluiden, bedacht Joey zich. Waarom eigenlijk niet? Tot nu toe had hij weinig zinnigs gezegd: misschien was het meisje wel voornemens een vernietigend artikel over hem te schrijven. Als dat zo was kon hij maar beter meewerken.

De stilte die viel nadat Gwen haar vraag had gesteld over politiek begon zo langzamerhand beklemmend en bijzonder oncomfortabel te worden. Joey Giacetti zat daar maar, even ver weggezonden in die bank als in zijn eigen gedachten, zo leek het. Stille wateren, diepe gronden, zei men wel eens.

Net op het moment dat Gwen wilde informeren of ze de vraag moest herhalen keek Joey op. Hij keek haar aan met een onverschrokken blik die ze nog niet eerder had gezien. Die ogen... Nu kwam het, wist Gwen. Nu kwam er het diepgravende antwoord.

"Natuurlijk zijn mijn teksten politiek", bromde Joey zacht en iedereen leek zijn adem in te houden, "maar ook agressief en sensueel, opwindend en saai, gewelddadig en vredelievend, dood en erotisch. Wat je maar wil. Het is maar hoe de teksten worden geïnterpreteerd."

Gwen hapte naar adem, "H-hoe bedoel je dat?"

"Ik bedoel", ging Joey door, "dat mijn songteksten onbetekenend zijn. Lucht. Pulp. Het is het publiek dat er betekenis aan geeft."

Wat een uitspraken! Gwen probeerde wanhopig de sleutelwoorden op te schrijven op haar kladblok. Had ze haar bandrecorder maar aangedaan, maar ze was zo stom geweest dat te vergeten; en nu was het al te laat.

"Laatste vraag, miss Jansen", zei Ruddins zakelijk.

"Oké, oké", Gwen rommelde door haar papieren op zoek naar haar aantekeningen, "Het volgende album, wanneer wordt dat verwacht?"

Joey sloeg zijn armen ineen en antwoordde nonchalant, "Volgend jaar, volgende eeuw, volgend leven, wie zal het zeggen. Misschien wel nooit..."

De band-manager lachte en keerde zich naar Gwen, "Vanaf volgende maand staan zes maanden studiotijd geboekt. En Bob Rock is reeds als producer aangetrokken. Zet dat maar in je artikel..."

"Oké, dat is het, mevrouw Jansen", riep Ruddins.

Joey beantwoordde de afscheidsgroet van het meisje met een kort knikje. Zo, nu had hij voldoende onzin verkocht voor een slecht artikel, dacht hij. En het zou niet de laatste zijn, zo was zijn hoop. Want hoe langer het idee om er de brui aan te geven in zijn hoofd bleef hangen, hoe sterker het werd. Joey verlangde nu al naar zijn nieuwe leven: de luwte, de rust. Weg uit de onzin. Weg uit de leegte van het bestaan als

rockster. Weer eigenwaarde opbouwen. Misschien zelfs weer muziek van enige artistieke waarde maken...

"Joey, loop je mee naar de foto-sessie?", vroeg Ruddins die al aan de deur stond.

"Fuck it!", zei Joey terwijl hij moeizaam opstond, "Geen shit meer vandaag. Zeg ze maar af..." Hij voelde zich nog steeds onvast, maar was tenminste in staat om op twee benen te blijven staan.

Ruddins hapte naar adem toen hij hem voorbij stapte de voorkamer in. Als één man draaiden de aanwezigen; de visagiste, de cameraploeg en de crewleden, zich naar hem om en staarden hem aan. Joey keurde niemand een blik waardig en begaf zich naar de deur van de hotelkamer. Toen hij de deur achter zich sloot, leek het alsof hij hiermee een fase in zijn leven had afgesloten. En uiteindelijk was dat natuurlijk ook zo...

Nog helemaal overweldigd van het interview liep Gwen door de vestibule van het hotel naar buiten. Wat een raadselachtige man, die Joey Giacetti... Gwen probeerde te bedenken hoe ze van alles wat ze had gehoord een artikel kon schrijven. Het moest gaan over de filosofische diepte van Joey Giacetti, zoveel was duidelijk. De denker achter de rockster, zoiets. Ze had bijzonder helder voor ogen hoe het artikel eruit moest komen te zien. Ze zou die mysterieuze, o zo interessante man, portretteren als de belangrijkste denker en dichter van deze tijd. Met als titel: "Joey Giacetti, Rockster-dichter", of iets dergelijks.

Intens tevreden met zichzelf zette ze koers naar het dichtstbijzijnde metrostation.